

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa D. S.
przeciwko J. W.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia i o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 listopada 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 listopada 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje r.pr. M. S. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...)** kwotę 1170 (tysiąc sto siedemdziesiąt) złotych powiększoną o 23% podatku VAT tytułem wynagrodzenia za udzielenie powódce z urzędu nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powódka wniosła skargę kasacyjną, a dla uzasadnienia wniosku

o przyjęcie jej do rozpoznania powołała się na oczywistą zasadność skargi oraz na nieważność postępowania. Po pierwsze, skarga nie jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie wskazywanych w niej przepisów, ponieważ ustalenie faktów i ocena dowodów *a limine* nie podlegają kontroli w ramach postępowania kasacyjnego, więc tym bardziej nie mogą świadczyć o oczywistym uzasadnieniu skargi. Po drugie, na okoliczność oczywistej zasadności skargi, a także nieważności postępowania, podniesiono, że wyrok w sprawie został wydany przez sędziego, wobec którego co prawda orzeczono o oddaleniu złożonego przez powódkę wniosku o wyłączenie go, jednakże orzeczenie to zapadło w dniu wyrokowania ostatecznego, a w konsekwencji postanowienie było nieprawomocne. W piśmiennictwie przyjmuje się, że skutki czynności dokonanych przez sędziego wbrew zakazowi z art. 50 § 3 k.p.c. kształtują się różnie, w zależności od sposobu zakończenia postępowania o wyłączenie, a w dalszej kolejności od przyczyny wyłączenia. Jeżeli zatem wniosek o wyłączenie został zwrócony, odrzucony albo oddalony, czynności te są w pełni skuteczne i nie powodują nieważności postępowania. Nie powoduje również nieważności postępowania dokonanie czynności wbrew zakazowi z art. 50 § 3 k.p.c., jeżeli sędzia został następnie wyłączony z przyczyn wskazanych w art. 49 k.p.c. W takim przypadku dokonane czynności mogą być uznane co najwyżej za uchybienie procesowe stanowiące podstawę środka zaskarżenia, o ile mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 listopada 2015 r., II CSK 751/14 (niepubl.) stwierdził, że nie powoduje nieważności postępowania udział w rozpoznaniu sprawy sędziego wyłączonego na mocy postanowienia sądu zgodnie z art. 49 k.p.c., ani sędziego, wobec którego wniosek o wyłączenie nie został rozpoznany. W tej sprawie postanowienie o oddaleniu wniosku o wyłączenie sędziów w ogóle nie zostało zaskarżone - zażaleniem z dnia 2 grudnia 2018 r. zaskarżono wydane tego samego dnia zarządzenie wydane na rozprawie o zwrocie ponownie wniesionych wniosków o wyłączenie sędziów.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

